

СКРИШКО И ЦАРСКАТА ДЪЩЕРЯ

Народна приказка

Въ едно далечно царство живѣлъ богатъ царь. Той ималъ една едничка дъщеря. Името ѝ било Златно Слънце, защото нѣмало по-хубава отъ нея. Косата ѝ блестѣла като злато. Очитѣ ѝ били сини като две планински езера. Зжбитѣ ѝ ситенъ маргаритъ. Усмивката ѝ — пролѣтно утро. Смѣхътъ ѝ — славеева пѣсенъ.

— Татко, — казала единъ день Златно Слънце на баща си, — разгласи по царството, че ще взема оня момъкъ, който може да се скрие така, че да не мога да го намѣря.

Царски хора разгласили волята на царкинята. Тръгнали момци отъ всички краища на царството къмъ двореца. Идвали тѣ радостни, ала си отивали посрамени. Кждето и да се криели, Златно Слънце ги намирала. Тя имала едно вълшебно барабанче: задумка ли барабанчето, намирала скрития момъкъ.

Отъ далеченъ край тръгнало къмъ столицата, едно бедно овчарче, за да опита щастieto си. Името му било Скришко. Скришко билъ съ добро сърдце. Отъ дете още никой отъ другаригѣ му не можелъ да го надиграе въ криеница. Затова му и викали Скришко.

Вървѣлъ Скришко край морето. На едно мѣсто видѣлъ една голѣма риба на сухо, премѣта се тя и не може да се върне въ морето. Скришко ѝ помогналъ.

Рибата се показала надъ водата, подала една люспа на Скришко и му казала:

— Вземи тази моя люспа и добре я пази. Ако ти се случи нѣкога нужда отъ мене, ела край морето, нагрѣй люспата, и азъ ще дойда да ти помогна.

Вървѣлъ Скришко презъ една гора. Гледа: единъ орелъ се заплелъ въ една шипка. Скришко освободилъ орела. Орелътъ му далъ едно перо и му казалъ:

— Вземи това мое перо! Когато ти потрѣбвамъ, нагрѣй го, и веднага ще дойда на помощъ.

Вървѣлъ Скришко, вървѣлъ и видѣлъ на пѣтя една лисица въ капанъ. Скришко пуствналъ лисицата на свобода. Лисицата се много зарадвала, оскубнала нѣколко косми отъ опашката си, подала ги на Скришко и му казала:

— Вземи тия косми, когато бждешъ въ нужда, нагрѣй ги и азъ ще ти дойда на помощъ.